

[Fuglsang.]

tiden. Dertil kommer, at de brugsstørrelser, som først og fremmest rammes af en begrænsning af svineproduktionen, er de mindste, det er husmændenes indtægter og investeringsmuligheder, der rammes — overhovedet alle dem, som netop har brug for den størst mulige produktion, hvis det skal kunne gå rundt, deriblandt en hel del unge mennesker, som sidder hårdt i det. Derfor bliver spørgsmålet: hvad har man tænkt sig at gøre for dem?

Man henviser til, at bl. a. arbejdslønnen tynger landbrugets omkostningsniveau. Det mener jeg ikke den gør. Statistikken viser ganske vist, at lønniveauet som sådant er steget, men samtidig er antallet af landbrugets beskæftigede gået tilbage, således at den samlede lønudgift snarere er faldende end stigende.

Nej, det, som gør det vanskeligt, er helt andre ting. Det er den kapitalistiske udbytning, som finder sted. Det er den fordyrelse, hvorom der netop i dag er truffet en afgørelse i monopoltilsynet, af landbrugets redskaber, som finder sted i kraft af monopol- og kartellaftaler, den prisfordyrelse, som i høj grad tjener til at besværliggøre landbrugets mekanisering. Et eksempel på, hvad det er, der trykker, og hvor pengene går hen, har vi også i den sidste udvikling inden for sukkerproduktionen. Her så vi, at grådige aktionærer var i stand til at få udbyttet hævet til 15 pct. Hvem betaler dette udbytte? Hvem frembringer det? Det gør netop det producerende landbrug, det gør arbejderne, det gør forbrugerne. De eneste, der ingen nytte gør i den forbindelse, er de aktionærer, som hæver det store udbytte. Men man mener, man kan klare problemet ved at skyde på den ene omkostningspost, der hedder arbejdslønnen; og når man nu ønsker at hæve brødkornspriserne og samtidig holde lønningerne nede ved at pille ved pristalsreguleringen, vil det i virkeligheden sige, at man vil vælte større byrder over på den arbejdende befolkning. Ja men skal man ikke se på, hvad år-

sagen er til det skæve forhold, den kløft, der er mellem landbrugets omkostninger og indtægter, som bl. a. det ærede medlem hr. Sønderup talte om? Herom sagde f. eks. en kapacitet som professor Skovgaard i sin tale i Nationaløkonomisk Forening i februar, at priskløften, forringelsen i bytteforholdet, skyldes, at man ikke kan komme af med landbrugsproduktionen. Det skyldes, at man ikke fører en sådan politik, at den stigende produktion bliver optaget, dels af befolkningstilvæksten, dels af merforbruget, d. v. s. stigende levestandard. Men når det er sådan, vil det sige, at når landbruget retter skytset mod den store arbejdende befolkning, så er det i virkeligheden i færd med økonomisk at save den gren over, som det selv sidder på.

For mig at se er det ad en helt anden vej, vi skal frem, end den her foreslåede, og derfor kan mit parti ikke anbefale gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

Niels Eriksen: Den højtærede landbrugsminister refererede i sin skriftlige fremsættelse til de forhandlinger, der har været ført med landbrugets organisationer forud for fremsættelsen af dette lovforslag. Som en af dem, der har deltaget i disse forhandlinger, vil jeg gerne gøre et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag. Jeg skal ikke gå i dybden med hensyn til baggrunden for landbrugets henvendelse; på det punkt kan jeg fuldt og helt give tilslutning til de udtalelser, mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Sønderup, fremsatte.

Vi ved jo, hvor ulykkelig den økonomiske udvikling har været inden for landbruget i den senere tid i henseende til stigende omkostninger og formindskede eksportindtægter. Vi ved alle, at det stod meget dårligt til i foråret, og vi ved også nu, at landbruget i det første halvår har fået nærmere 300 mill. kr. end 200 mill. kr. mindre i kassen end året forud. Og så er der nogen, der siger: men det er da så helt i orden i dag, nu er priserne jo steget! Det er de heldigvis også i nogen grad, men de er ikke